

Només hi havia homes parlant en urdú o en àrab. A les taules, gotets de tes, alguna Coca-Cola, poques. Gairebé ningú dinava. Era cap de setmana. Als menús, representats amb imatges vuitanteres pop, s'oferia fins i tot gaspatxo –a la foto el vermell era escandalós passió i el verd era ben verd– i plats dels anomenats internacionals i que, en realitat, són patates fregides, amanida i ous o bistec de vedella.

Els homes es coneixien perquè se saludaven i es tocaven amb la mà el cor. En una taula, hi havia dos estrangers. Un es fixava en un escarabat, *made in centre*, que anava pujant per la paret i desapareixia en un forat. En baixava un altre; potser, el mateix.

En aquella escena, irrompien unes noies rient. S'asseien, demanaven refrescos i menús. Parlaven com ho fan les adolescents, alienes al món que les envolta, però el món que les envoltava sí que es fixava en elles. Es movien entre les dues cultures, la pakistanesa i la catalana, amb naturalitat i no anaven vestides de manera tradicional. Volien dinar ràpid perquè, deien, treballen. Explicaven alguna cosa d'aquestes fei-

A PEU DE CARRER

CATALINA
Gayà

La trobada de mons en trànsit i en conflicte

FERRAN NADEU

►► Unes adolescents passen per Barcelona, ahir.

nes, però, sobretot, s'aturaven en els seus somnis: anar a la universitat si és que les taxes ho permeten. Un home que entrava se les quedava mirant fixament, no era una ràfega d'un microsegon, admirat per la joventut, eren ulls durs, reprovatoris, violents. Elles continuaven més preocupades per les taxes que no pas per l'home.

«És fàcil?», preguntava jo mirant-lo a ell. «No», contestaven. En el «no» hi havia aquelles mirades que els dirigien molts dels que eren allà i també molts dels que se les troben al carrer. «No ens entenen perquè no anem vestides de manera tradicional», deia una d'elles.

Altaveu al Pakistan

► Després, com un remolí, recollien mòbils, bosses i jaquetes i se n'anaven. Recupero d'un quadern d'*A peu de carrer*, un sopar, fa també uns mesos, a casa d'una família pakistanesa a la perifèria d'aquesta ciutat: la senyora de la casa explicava que les següents generacions de dones viuran aquesta Barcelona d'una manera molt diferent de com ho fa ella, que gairebé sempre està de portes endins. No es queixava. A casa se-

va, la nora no treballa. La filla, sí. Un dels seus fills s'havia enamorat d'una europea i la família reia. Fa tres anys, quan el nicab va sortir a les portades més que al carrer, unes dones pakistaneses, d'uns 30 anys, m'explicaven que, per a elles, viure a Barcelona no era fàcil. Volien incorporar-se al món laboral, però deien que encara faltava molt perquè l'empresariat les acceptés amb mo-

Les noies estaven més preocupades per les taxes universitàries que per les mirades

cador i, a més a més, la comunitat pakistanesa, a Barcelona, és tan petita que qualsevol canvi que elles incorporin en el dia a dia tindrà un altaveu al Pakistan. Era la mateixa cara de la mateixa moneda.

A Barcelona, les revistes no mostren moda per a dones musulmanes i a l'asfalt barceloní és una atracció, malgrat seu, que una taxista vagi amb el vel. ≡

cgaya@elperiodico.com